

seende til Livets Behageligheder og derfor havde vundet mange Tilhængere.

Hofjægermesterinden var uendelig taknemmelig for, at hun saa forholdsvis let og smertefrit var bleven befriet for sin Syndeskyld. Hun helt forelskede sig i denne Kristendom, der var saa rørende fordringsløs. Kunde det end af og til falde hende lidt vanskeligt at huske sine Andagtsstunder, og kneb det undertiden med at finde den rette, barnligt tillidsfulde Tone i sine personlige Henvendelser til den Højeste, saa fulgte hun til Gengæld med Liv og Sjæl alle opsigtsvækkende Begivenheder indenfor Kirken. Hendes Værelser var oversvømmet af gudelige Bøger og Tidskrifter; og i private Krese tog hun til Tider selv Ordet i Debatten, idet hun mere og mere aabenlyst optraadte som Missionær for den blombergske Tro.

Ogsaa paa sin Mand søgte hun at indvirke i samme Retning. Trods sin ydre Ro led hun i Virkeligheden ikke saa lidt under hans Lunefuldhed. Hofjægermesteren var i religiøs Henseende ganske forstokket; men det var hendes Haab, at hun efterhaanden skulde kunne overvinde hans Ligegyldighed og ligesom yde ham Erstatning for sine ægteskabelige Forsyndelser ved at gøre ham meddelagtig i en levende Tros Glæde og Trøst.

*

*

*

Det var i dette Hjem, hos disse Mennesker, at Per søgte Tilflugt efter sin hemmelige Nattefart over Kattegat med Moderens Lig. Baade legemligt og sjæleligt forkommen naaede han Kærsholm ved Middagstid samme Dag, som han om